

גם בספר "מלאכת שמים" (כלל א' סעיף א') מתייחס בחומרה רבה לענין זה:

"על ידי חסרון ידיעתם וגם שאינם מומחים כמלאכתם, אין שיעור לקלוקלם. מבטלים את הקונים תפילין מידם ככל יום משמנה מצוות עשה, גורמים להם לברך ברכה לבטלה ולקרות קריאת שמע בלא תפילין, ומבטלים המעלות הרמות הנקות ע"י מצות תפילין. דדוקא תפילין כשרים שנכתבו ונעשו ככל אשר נצטוינו בתורתנו הקדושה הטה פועלות גדולות כאלה כסגולת חמדתם, לא תפילין פסולין שהם אינם תפילין כלל".

איסור גזל

מלבד האחריות כלפי מצוות שבין אדם למקום, קיימת לכשרות התפילין והמזוזות גם תשלכה למצוות שבין אדם לחברו והיא: איסור גזל. הקונה המשלם מכספו תמורת תשמישי הקדושה מבקש לקבל תפילין או מזוזות כשרות ללא פקפוק. כאשר הוא מקבל, בלא ידיעתו, תפילין או מזוזות פסולות או מפוקפקות בכשרותן, עובר המוכר על איסורי גזל והונאה החמורים. סופר או מוכר המוציאים מתחת ידם במשך שנים תפילין ומזוזות פסולים אינם יודעים בדרך כלל מי הם כל האנשים שרכשו מהם. כאשר לא מכירים ואין אפשרות לבקש מחילה, כמעט ונמנעת דרך התשובה ר"ל. "עברות שבין אדם לחברו, אין יום הדין מכפר עד שירצה את חברו".



במטרה להמחיש את דרגת האחריות הגדולה שאליה הגיעו סופרים צדיקים בדורות שעברו, נספר על מקרה שאירע בירושלים במאה הקודמת: המקרה מסופר על אחד מסופרי הסת"ם הצדיקים שהיו בירושלים שבין החומות בתקופתו של רבי שמואל סלנט זצ"ל. אחד מהאנשים שרכשו אצלו תפילין, מסר את תפיליו לבדיקה כשנתיים לאחר הרכישה וחובר שהתפילין היו פסולות מעיקרן. הקונה שבתפיליו התגלה הפסול הראה לסופר את הפסול ואמר לו: "אלו התפילין שכתבת".

כאשר הסופר הבחין בפסול הוא צנח ארצה מרוב בהלה ואיבד את הפרטו. רק לאחר עמל רב וממושך הצליחו הנוכחים לעורר אותו מעלפונו. כאשר הסופר התעורר מהעלפון הוא פנה לקונה בקול מלא זעזוע וצעד ואמר לו: "ברצוני לומר לך שלושה דברים: ראשית הנחת במשך שנתיים תפילין פסולות וחסרה לך מצוות תפילין לכן, הנני מעביר לך את הזכות הרוחנית של הנחת התפילין שיש לי מכל אותן שתי השנים. שנית, הנני מחזיר לך עכשיו את מלוא הסכום של התפילין שקנית ממני. שלישית, אם אירעה תמלה רח מיירר